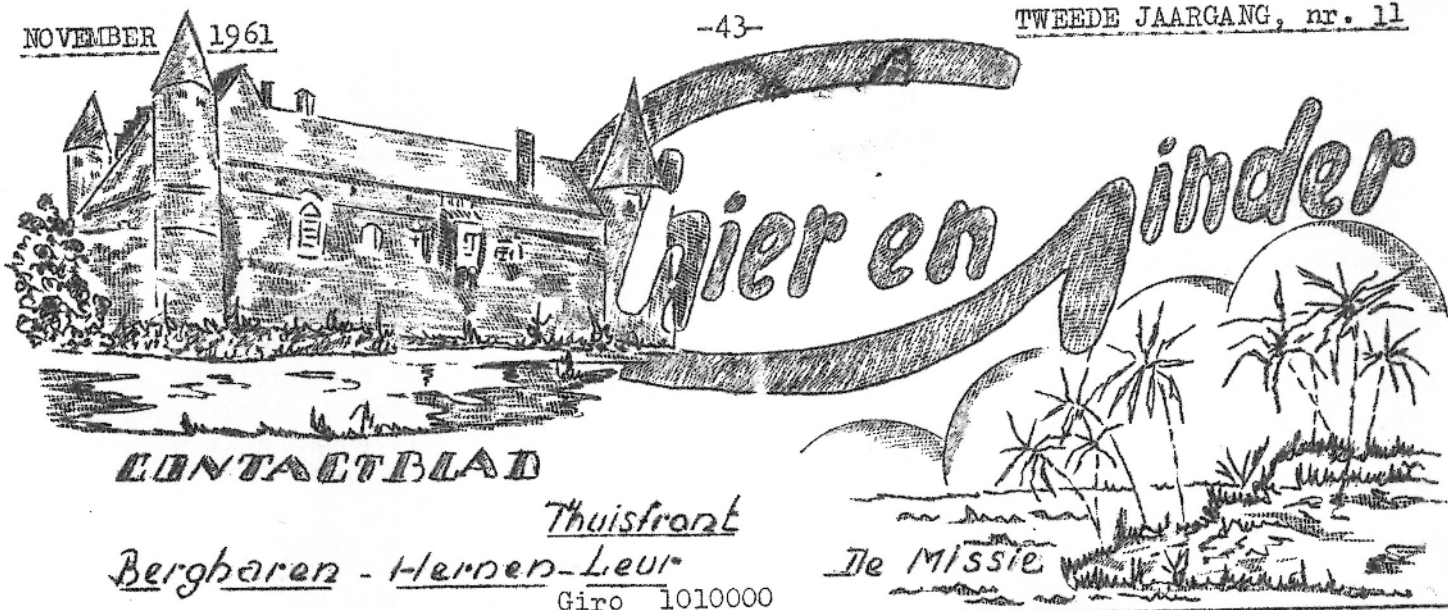

Dank

Hoewel het niet de gewoonte is, dat de redactieleden van ons blad hun bijdragen ondertekenen, mag ik ditmaal een uitzondering maken.

Er zijn zovelen, zowel Hier als Ginder, te bedanken voor de bewijzen van medeleven en vooral voor hun gebed tijdens mijn ziekte, dat het niet mogelijk is ieder persoonlijk te bedanken. Daarom aan ALLEN langs deze weg mijn oprechte dank. Deze bewijzen van medeleven en Uw gebeden hebben mij bijzonder getroffen. Ik ben er van overtuigd, dat door Uw gebed -speciaal tot O.L.Vrouw ter Nood Gods- een gunstige wending in mijn ernstige ziekte werd verkregen. Daarom nogmaals: allerhartelijkste DANK.

Mijn mederedacteuren mag ik wel bijzonder danken, dat zij "Hier en Ginder" even regelmatig lieten verschijnen. Omtrent mijn persoonlijke onmisbaarheid schreven ze in een der vorige nummers -dat heb ik later gelezen- wel een tikeltje overdreven. Immers..alles ging gewoon (gewoon en gewoon is twee, red.) door.

Helaas zal ik genoodzaakt zijn mijn medewerking aan "Hier en Ginder" voorlopig erg te beperken, want ik moet nog steeds volledige rust houden.

Nogmaals dank aan allen.

L. Teijssen.

DE VERRASSING: We moeten kort zijn. Een plotseling binnengekomen ruime copie maakt ons blad ditmaal te klein. Brieven van pater Verheijen en Ada Smits moeten wachten, omdat alles reeds typeklaar was bij de ontvangst. Het decembernummer zal ook weer gevuld moeten worden en we kunnen nu al vaststellen, dat we daarvoor nu al voldoende stof hebben.

Pater

P. van Oss

ziet

Abraham

"Denk er aan, dat de pater dit jaar 50 wordt", kregen we 'n dag of wat geleden te horen. We hadden het al gemoteerd en heel ijverig gezocht naar een ABRAHAM. U ziet het resultaat.

Dat geldt dan voor pater P. van Oss, die op 28 november a.s. verjaart. We wensen hem hiermede van harte geluk namens de meeste van onze lezers -er zijn er altijd, die zelf schrijven- en hopen maar, dat hij nog vele jaren zijn beste krachten kan geven voor de emigranten in Australië. Wie soms niet mocht weten wat de jarige het liefst heeft: sigaren, sigaren en nog eens sigaren.....

Zijn adres:

Rev. Father P. van Oss
Redemptorist Fathers
Pennant Hills NSW
AUSTRALIA

Maar we hebben verrassingen. Allereerst plaatsten we hierboven het kasteel van Hernen. Het kasteel en Hernen zijn dat waard. Er is meer. Onze missionarissen ontvangen 'n extra pakket van Sint en de kas. We brengen weer 6 bladzijden, dit hoofdzakelijk als gevolg van de Chiromoramp. We vonden dit wel dermate belangrijk, dat we hieraan enkele kolommen hebben gewijd. Voorts moeten we een fout van de vorige keer herstellen. Oud-pastoor van den Berg vierde niet zijn gouden professiefeest, doch zijn gouden priesterfeest.

De eerste prijs

Ge hadt ze moeten zien! Nee ge hadt ze moeten horen op die prachtige zondagmiddag van 15 oktober in Schiedam: die dames van de drumband - en laten we eerlijk zijn: ook die er bij waren! - toen bekend werd gemaakt, dat zij op het muziekconcorso een eerste prijs hadden gehaald en wel met 33 punten. De spanning was gebroken. De vreugde kende geen grenzen. Promotie naar de 2e afdeling was een feit geworden. Ginds in Schiedam!

Ze zijn die morgen met de bus vertrokken: de twee Lenies en de twee Marietjes. Annie, Mien, Riek, Fien en Jennie. Nellie, Gerda en Ellie. Een massa zenuwen hadden ze meegenomen. Een massa vreugde brachten ze mee terug!

De bevolking van Bergharen heeft het weten te waarderen, want, aan gineind stond een grote menigte de bus op te wachten. Er werden bloemen aangeboden en met de fanfare voorop trok het naar het dorpshuis, waar onder zeer grote belangstelling een huldegang van instructeur G. Koppers en de dames volgde. Dat deed allereerst de erevoorzitter, pastoor Loverbosch. Dat deed ook de burgemeester, die hulde bracht voor 'n dergelijke prestatie na ruim 1½ jaar bestaan te hebben.

Gulle gevers hadden een koffietafel met 'n extraatje gereed laten maken. De meisjes en die met haar meetrokken lieten het zich goed smaken, want overdag hadden ze zenuwen gegeten en aan de rest was geen behoefte.

De voorzitter, de heer Teijssen, kon het thuis niet meer uit houden. Ondanks zijn ziekte moest hij zelf komen om ieder der dames te feliciteren. Hij was opgesprongen in zijn bed, toen 's middags de telefoon ging en hij de eerste prijs uit Schiedam voelde aankomen.

Ze hebben het verdiend deze dames.

Dagen achtereen hebben ze gerepeteerd en er haar vrije tijd voor opgeofferd. Bravo, gaat zo voort!

"En" zo vroeg een der dames, "het komt toch zeker in "Hier en Ginder"?"

We hebben deze vraag bevestigend beantwoord en er bij gezegd, dat we van allen een "foto" zouden plaatsen. We hebben ons aan deze belofte gehouden, al zal de een beter gelijken dan de ander.....

Pater Ponjé

In een brief van 9 september 1961 heeft pater Ponjé ons laten weten, dat hij enkele nummers van Hier en Ginder niet heeft ontvangen en bovendien een eerdere brief van hem niet in ons bezit gekomen schijnt te zijn. Wanneer deze pater ons nu even wil laten weten, welke nummers hij mist, dan zullen wij deze nogmaals toezenden.

Hij dankt voorts in zijn brief voor de ontvangen cadeaus met zijn koperen feest en verjaardag. Over het feest zelf plaatsten we artikelen in het april- en mei-nummer van 1961.

De cadeaus zijn in rook opgegaan en zijn commentaar is: heerlijk!

Ernstige critiek levert pater Ponjé voorts op een onzer landelijke kranten, welke zich ook al begint te bemoeien met de toestand in de Kameroens. Hij schrijft:

"Nou ik moet eerlijk zeggen, dat die krant veel beter gedaan had als zij nergens over had geschreven. Laten zij nou eerst eens een stel journalisten naar dit land sturen en dan een paar jaar hier laten wonen, dan hebben we kans, dat ze iets vertellen, wat een greintje van waarheid bevat. Nou zijn het verhalen, welke, zonder verdere tekst en uitleg, kant noch wal raken. Het is waar, dat er bij onze buurman, welk land we vanaf 1 oktober ook als ons land zullen beschouwen, - want we gaan met de Republiek van de Kameroens tezamen - wel een stel herrieschoppers rondlopen, die zelfs misschien wel eens een missie hebben aangevallen, maar men moet niet vergeten, dat de missies en de missionarissen daar heel anders zijn.

La Patrie! Het vaderland! Maar dat wil niet zeggen, dat die lui rondgaan en iedere dag 'n 20 of 30 moorden begaan, dorpen plat branden, huizen vernielen en mensen overvallen. Moordenaars, zwendelaars rovers en uitbuiters hebben we thuis ook genoeg. Ze behoeven dus niet zo hard te roepen, dat die Afrikaners nou ineens van binnen en van buiten zwart zijn. Het is gemakkelijk genoeg om de splinter in het oog van die arme mensen hier te zien, maar de balk die is niet aanwezig! De reinste onzin!"

Uit deze brief van pater Ponjé, waarvan het vervolg de volgende keer komt, blijkt al weer eens te meer hoe moeilijk het is een land en zijn inwoners te beoordelen, welke men niet kent.

Interview

-45-

met Sint en Piet

We hadden geluk, toen we een dezer dagen de H.Man met Zijn knecht opzochten in Zijn hoofdkwartier in Harassa. We konden onmiddellijk tot hen worden toegelaten, omdat de Sint juist was begonnen aan het doorsnuffelen van Zijn allesbevattend boek.

Nog meer dan andere jaren viel het ons op, dat Hij er vermoeid uit zag en blijkbaar ook had te lijden van de onzekere toestand in de wereld.

We gooiden ons direct in de vragenrubriek en vroegen hoe de H.Man dacht over de toestand in de wereld. "Er is geen haar in Mijn baard," aldus de Sint, "die er aan denkt zich daar druk over te maken. Ik heb 'n andere taak, n.l. de kleintjes -en tegenwoordig ook al erg veel groten...!- gelukkig te maken met allerhande cadeaus. Ze kunnen met nog zoveel atoombommen gooien, Ik blijf komen totdat de laatste bromtol zal zijn uitverkocht en de laatste taaitaipop zal zijn verorberd!"

We spraken onze bewondering uit voor zoveel moed, maar de Sint wilde daar niets van weten. We hadden nog over de reeds door ons genomen maatregelen willen vertellen, maar gooiden het nu toch over een andere boeg. Wij vroegen of Hij Hier en Ginder regelmatig had ontvangen. Hij toonde hierover Zijn tevredenheid en merkte op, dat Hij Zijn knechten niet meer uit behoefte te sturen, maar voor de nodige gegevens Hier en Ginder gebruikte. We voelden ons hierdoor wat verlegen worden. Hadden we misschien te veel geschreven? Het antwoord liet niet lang op zich wachten. "Ik heb", aldus de H.Man, "nauwkeurig alle bijzonderheden over genomen en daarom ga Ik Me afvragen of er bij jullie niet te veel wordt gereisd?" We bloosden tot achter onze oren en gaven daarmee al direct toe, dat het wel eens de spuigaten uit liep... We beloofden --mede namens zoveel vrouwen-- dat we het wat minder zouden gaan doen. "Daarbij komt nog," zo ook kwam Zwarte Piet er tussen, "dat men vaak na middernacht thuis komt!" Onze wangen stonden roodgloeiend, doch wij meenden dit af te moeten wenden op het zwakke geslacht. Ook dit viel echter niet in goede aarde. Piet begon met zijn ketting te rammelen als waarschuwing voor wat de gevolgen zouden kunnen zijn.

In onze hopeloosheid zochten we naar verontschuldiging, maar 'n dergelijke knock out liet ons erbarmelijk in ons hemdje -nou ja "hemd" dan- staan.

"Niettemin," zo redde de Sint ons uit deze toestand, "heb ik veel waardeering op kunnen brengen voor al wat er in het afgelopen jaar is gepresteerd. Jullie missionarissen konden dank zij de goede gaven van zoveel - met hun verjaardagen toch ook nog aan een pakketje worden geholpen. Als opperfinancier (van de Sinterklaastijd weet Ik, dat alles zo ellendig veel kost, maar als Ik het goed heb, is er bij jullie nog wel wat over voor een Kerstpakket!" We haastten ons te zeggen, dat we daar al mee bezig waren en de Sint beloofde ook het Zijne te zullen bijdragen, zodat het een gecombineerd Sinterklaas- en Kerstpakket zou kunnen worden.

We bogen diep voor zoveel gulheid en stelden de vraag aan welke cadeaus de Sint zoal had gedacht. "Dat laat ik graag aan jullie over," was het antwoord. We bogen nog dieper voor zoveel vertrouwen en beloofden ons uiterste best te zullen doen. De Sint knikte begrijpend en Piet volgde Zijn voorbeeld.

Op onze vraag of er nog vele bijzonderheden in Zijn allesbevattend boek stonden, antwoordde de H.Man, dat Hij wel een uur lang zou kunnen praten over vrouwen-gymnastiek, motor- en fietsencross, over voetbal van kippen en eenden, over dames in wit uniform en over de nieuwe verbinding tussen Hernen en Bergharen. Er waren voorts nog talloze andere problemen, maar moende Zich te moeten beperken tot de missie en missionarissen om tenslotte nog iets aan vermaningen en lofprijzingen over te houden voor Zijn bezoek aan hier. Bovendien wilde Hij niet alles op ons dak schuiven. Ook de anderen zouden hun part wel krijgen. Wie die anderen dan waren, durfden we echt niet te vragen.

We maakten aanstalten om te gaan en zeiden, dat we het interview zouden "verhieroenginderen". Sint zei, dat we het niet te bont moesten maken. Van een al te bont geval waren we ons geenszins bewust. We drukten beiden de hand en maakten ons haastig uit de voeten.

We hopen het interview op de juiste wijze te hebben weergegeven om de Sint zo gunstig mogelijk te stemmen.

Vol verwachting klopt ons hart en... het hart van onze missionarissen.....

Burgerlijke Stand "Zware" brief uit Noorwegen

GEBOREN:

- 27 okt. Paul, Nennetje J.H. Hernen
vader: G., moeder: Goedhard, N.M.
31 okt.: v. Beuningen, Gijsberta F.M.
vader: H.G., moeder: v.d. Hoogen, M.M.
Bergharen

OVERLEDEN:

- 20 okt. Axel-bin Kassim, N. 67 jaar te
Bergharen

ONDERTROUWD:

- 4 okt.: v. Hees, Martillis Th., 35 jaar
te Boven-Leeuwen met
Loeffen, Antonia M., 29 jaar
te Hernen
11 okt.: Hendriks, Evert A., 26 jaar
te Beuningen met
Wijtmans, Wilhelmina M.
23 j., Hernen.

- 18 okt. Basten, Petrus A., 26 jaar
met: v. Akker, Wilhelmina J.
29 jaar, beiden Bergharen
1 nov.: Tax, Marinus P.J., 26 jaar, met
Peters, Elisabeth A., 28 jaar,
beiden Bergharen.

GETROUWD:

- 19/24 okt. Wolters, Franciscus J. Lienden
met Vergeest, Maria J. Hernen
21 okt.: Dekkers, Wilhelmus, Boven-Leeuwen
met Leegstraten, Johanna G. Bhrn.
26 okt.: v. Hees en Loeffen voornoemd
28 okt.: Hendriks en Wijtmans voornoemd.

Wist U dat de collecten op mis-
siezondag te Hernen 300,-
en te Bergharen, waar pa-
ter Meulepas preekte, 317,- op bracht?
dat Uni in Balgoij met 5-1 verloor,
maar in Batenburg met dezelfde cijfers
won?

dat Hernani als nummer één op de
ranglijst prijkt door overwinningen op
Herveld (6-1) en Horssen (6-2)? Waren die
clubs zo slecht? Nee, Hernen was zo goed!

dat de sportclub van de boerinnen-
bond van Bergharen met raambalspel -jam-
mer geen plaats voor 'n tekening- 'n eer-
ste prijs wist te behalen te Hoes-Neer-
bosch en tegelijk met de drumband werd
gehuldigd?

dat twee negers uit Tanganyka op
kosten van de kath. onderwijzersbond in
ons land studeren?

dat in de plaats van de gebruike-
lijke avonddienst in de kerk op Aller-
heiligen in Bergharen de z.g. dodenher-
denking met kaarslicht en fanfaremuziek
(mars funèbre) op 't kerkhof plaats vond?

Onze Noorse zuster heeft veel zorg
gehad, dat haar brief zo zwaar was, dat de
postbode, welke hem in Wijchen heeft moe-
ten halen, onder het gewicht zou bezwijken.
We kunnen haar gerust stellen, de post
wordt tegenwoordig gebracht. De tijd, dat
die gehaald moest worden, behoort gelukkig
voor onze postmannen tot het verleden.

De zwaarte van de brief zat 'm in de
bedankjes, die de zuster meende te moeten
brengen, omdat -zij schrijft nu zelf:-
En hier begint 't dan. Ten eerste hartelijk
dank, omdat U mijn brief van juni j.l. in
Hier en Ginder opgenomen hebt. De zusters
hier en vooral ik vinden het reuze fijn,

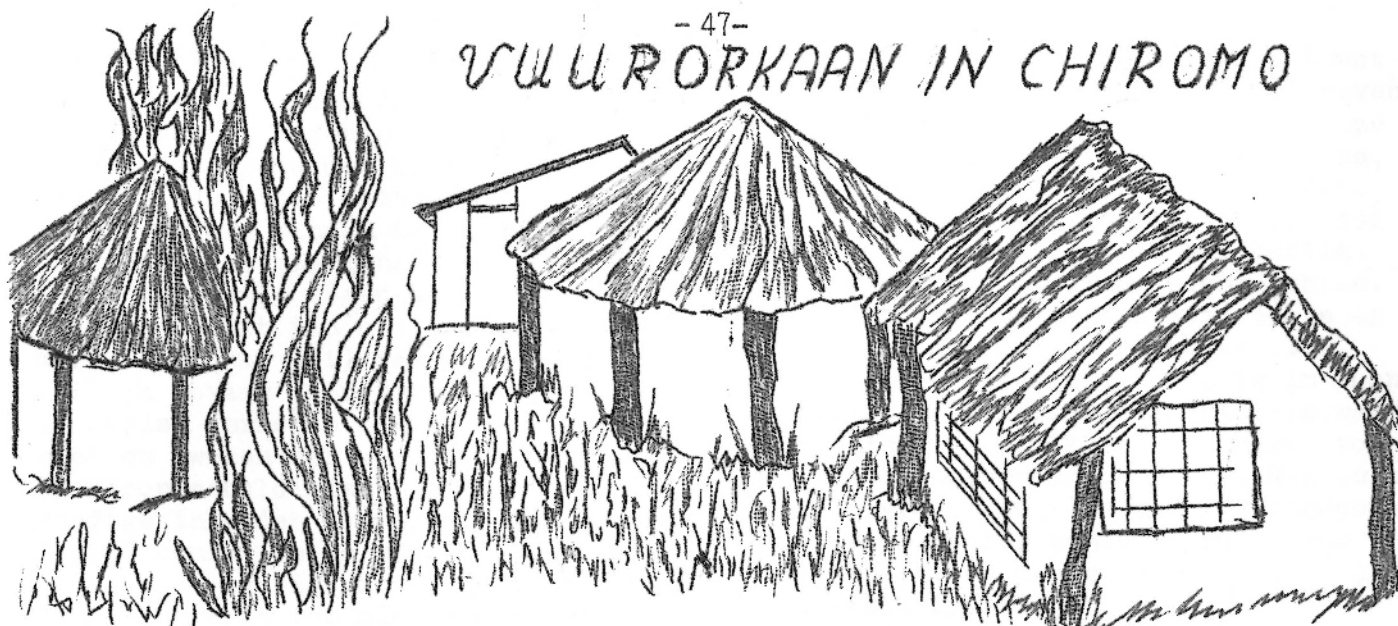
dat wij in Bergharen, Hernen
en Leur zo'n echt goede en
hulpvaardige missievrienden
hebben. Ja, 't is wel zo, dat
zusters niet jaloers mogen
zijn, maar toch...-ondanks ik
er trots op ben, dat er in onze
Congregatie een zeer goede
geest heerst- toch zijn er
verscheidene een beetje jaloers
op, dat wij zo'n prachtig ac-
tief missiethuisfront hebben.
Ze zouden er n.l. allemaal wel een willen
hebben, want ze vanden 't allemaal iets ge-
weldigd!! God zegene U en Uw werk en alle
missies op aarde!

Hartelijk dank ook voor de aardige
verjaardagsverrassing. Uit de inhoud en ver-
pakking kan ik wel opmaken, dat de zusters
mee in het spel zitten! Aan haar ook mijn
oprechte dank. Ja hoor, ik ben ook nog een
oud-leerlinge van de zustersschool in
Bergharen. En wie weet of ik niet daar
mijn eerste inspiraties gekregen heb om
naar het klooster te gaan.....
De mooie witte zakdoeken zullen me dikwijls
dankbaar aan ons missiethuisfront herinne-
ren. En de echte hollandse tractatie was
verrukkelijk. Allemaal van die fijne dingen,
die hier onbekend zijn. Nogmaals hartelijk
dank!"

Zuster Hilaria reageert verder op de
laatste "Hier en Ginder". We plaatsen die
reacties de volgende keer. Ze heeft ook
gevraagd naar de godsdienstlessen, welke
we namens een der scholen hebben aangeboden.
Er is intussen al een heel pak onderweg
naar Noorwegen en we hopen maar, dat ze
daar van pas zullen komen.

Tenslotte meent ze zich te moeten veront-
schuldigen, dat ze zo lang gewacht heeft
met schrijven, terwijl onze reactie was:
Al weer een brief van zuster Hilaria uit
Noorwegen... Tot schrijfs zuster...

VUURORKAAN IN CHIROMO

Onder de schokkende titel "NATUUR-RAMP IN CHIROMO" ontvingen we een dezer dagen een brief van 16 oktober j.l. via onze Bergharense zusters.

"Wat zullen die goede zusters een enorme verlichting betekenen, maar wat zullen zij het zwaar krijgen, zo schreven het vorig jaar de "Vrienden van Chiromo". Het onderstaande heeft dit inderdaad bewaarheid.

Natuurramp in Chiromo!!

Natuurrampen we kennen ze ook. We weten iets van een watersnood. Wat een ellende! Wanneer in ons land echter zo iets gebeurt, dan wordt alles en iedereen ingeschakeld. Radio, televisie, kranten, ze schreeuwen het uit! Iedereen snelt te hulp.....

Natuurramp in Chiromo !! We hebben het niet eens gehoord over de radio. Geen krantenbericht hebben we er over gezien. De mensen daar, die toch al steeds in diepe ellende zitten, zullen dat zelf op moeten knappen. Of misschien....??

Wat is er nu precies gebeurd ?? Deze ramp had een voorspel. De welbekende pater Vonken moest met een breuk naar het ziekenhuis. Pater Wester kreeg met zijn nieuwe wagen een aanrijding en nu beschikt men nog over een rammelende Fiat. De nacht daarop kwam een ontzettend warme wind opzetten. Alles (wasgoed, stoeien, tafel enz.) was tegen 40 graden Celsius heet. Tegen 10 uur 's morgens kwam de eigenlijke RAMP. Zo maar opeens joeg een VUURORKAAN door de heuvels. Huizen hoog brulden de vlammen door de bossen naar de missie toe. Met de sterke wind -wisselend en wervelend- vloog het vuur naar alle kanten. Bij de huizen en hutten werd post gevat. Alles was in alarmtoestand. Allen hadden hun werk in de steek gelaten: kinderen, vrouwen, mannen, wel 200.

Maar de wisselende wervelwinden woelen de vanden op kurkdroge grashuizen. Vóór zich vocht men tegen het vuur en achter de zwogenden vloog alles opeens in brand wat maar brandbaar was. Onherroepelijk joeg de gloed naar 'n grashut achter de grote prachtige timmerwerkplaats. Vele meters er rondom heen was alles zuiver gemaakt. Het mocht niet baten. De wervelwinden joegen 'n onbarmhartige vonkenregen over de getroffen en heen. In een minimum van tijd stond een torenhoge brullende vuurgloed op de hut. De waterslang was aangesloten, maar de druk was te laag. Een der pompen was stuk. Met de macht der wanhop heeft iedereen geprobeerd kruipend weg te slepen wat weg te slepen was, terwijl meisjes en vrouwen huilen alsof een heel dorp mannen gestorven was. Er was niets meer aan te doen. Het vuur sloeg in de opslagplaats van verf, terpentijn enz. De zinken plaat bedekking krulde zich gloeiend in de ontploffende vuurgloed. In emmers, pannen en potten werd water aangedragen waar waar het vuur nog te verdragen was. Met man en macht werd het gras afgerukt van alles wat in de buurt stond. Uit de naastliggende graswoning, waar eerst pater Vonken, later de zusters en nu de dispensary en vroedvrouwenhulp zijn ondergebracht, werd alles weggehaald zover het kon. Uit de aangrenzende kerk werden het Allerheiligste, tabernakel, kasten en paramenten weggedragen. Tussen dat alles in stond het beeld van O.L. Vrouw van Fatima, een door een neger uit hout gesneden beeld. Op de kamer van een der paters in de kast vond het allerheiligste een plaats en een wervelwind kwam nog eens alles opjagen en een eind verder neersmakken.

Het was om te huilen. Van eten kwam niets. Iedereen sleepte wat hij slepen kon totdat velen uitgeput zaten te staren. Maar enkelen gaven niet op. Met de vrouwen

VERVOLG VUURORKAAN CHIROMO...

en meisjes sleepten de zusters water aan en beetje bij beetje kon het vuur worden tegengehouden bij het oude gras-huis. Op hun blote voeten met hun hakken en met water gingen de mannen de gloei- end verkoolde plankenstapel te lijf en wierp men water tegen het boven hen brandende hout van het dakwerk. Tegen 3 uur (van 10 uur af!) was er geen onmid- dellijk gevaar meer voor kerk en kliniek. De hardst werkende timmerlui gingen wat eten en kwamen een uur later weer terug. Ze verontschuldigen zich, dat ze 'n paar stevige inlandse borrels hadden gedron- ken. Zij konden ze de verkolende houtsta- pels beter te lijf. Met z'n allen hebben ze doorgewerkt tot middernacht om het opvliegen van vonken te voorkomen.

En de gevolgen???

De kernafdeling van het houtwerk, dat elk gebouw zijn aankleding moet ge- ven, is weg. De opbouwer van dat alles, de duitse Kolpingszoon Bernard, ligt in het ziekenhuis met een ontstoken knie en te- kent daar verder de uitbouw van zijn houtafdeling, waarvoor nog de week van te voren zinken platen van f. 1.500,— werden gekocht. Deze zijn tussen de sta- pels hout weggebrand tot krom blik. Zijn mannen ruimen de puinhopen weg zonder veel te zeggen en laden auto's vol houtskool, dat eens kostbare planken wa- ren, waar ze hun werk mee uitvoerden. In slechts enkele uren heeft het vuur 'n waarde van ongeveer f. 30.000,— aan materiaal, werktuigen, machines, zaag- en schaaftank in as gelegd...

En toch...de zusters zijn nóg dankbaar. Dankbaar, omdat O.L.Vrouw van Fatima, staande tussen al de geredde spullen, de wind een beetje heeft gema- tigd. Ze hadden er zich al schreiend bij neergelegd, dat alles er aan zou gaan, wat in de buurt met gras was bedekt. Ze zeggen zelf: Misschien heeft O.L.Vrouw ons dit kruis laten toekomen, om... dat mensen en materiaal onder plaat- bedekking wonen en Zij zelf nog onder gras stond...

Diezelfde rampzalige zaterdag kwam Moeder Oversteterug uit Limbe, waar ze 'n aantal zwarte zusters was gaan halen, die de missie van de zusters wilden zien. Voorwaar een droevige thuiskomst! Met haar scholieren hielp zij de droevige overblijfselen opruimen, terwijl in huis een temperatuur was van 100 graden Fah- renheit.

Dit is het droeve relaas, dat wij

in het kort weergaven voor een deel met de woorden, die ze zelf hebben geschreven. Ze vragen de zusters in ons land en ze vragen dat vanzelfsprekend ook aan ons, om samen met haar dit kruis te dragen. Ondanks de gloeiende zon zitten ze niet bij de pakken neer. Ze zijn heldhaftig, deze zusters in dat zware missiegebied. Ze bezitten een heldhaftigheid zoals er helaas maar weinig meer bestaat.....

We leven mee met de zusters in Muona in Chiromo in Nyassaland. De zusters, waar- aan wij indertijd ook een bijdrage voor deze missie hebben mogen geven. Weg is er voor een groot gedeelte, wat was opgebouwd. Ze beginnen echter opnieuw. Hulde aan deze harde werkers en werksters aan het voorste, het warmste front!!

En mogen we het vragen ??

Mogen we vragen nu U misschien met een brok in Uw keel dit verhaal van de ontzettende vuurorkaan, van die mannen op blote voeten, van die met water sjouwen- de zusters, vrouwen en meisjes, hebt gele- zen ??

Mogen we nu vragen of U misschien iets te missen hebt??

Het zusterklooster staat voor U open. Doe het in een enveloppe en breng het daar of breng het ons. Ook ons gironummer is beschikbaar:

1010000

Missiethuisfront Hier en Ginder

Berghareh-Hernen-Leur.

Zet dan op het girostrookje:

Voor Chiromo.

Het zal U niet zwaar vallen en de zusters hebben het bitter hard nodig.

Van alles Pater Th. Peters-Sengers bracht zijn dank voor de professiefelicities op een girostrookje. Hij behoort nu ook tot de illustere groep van buiten-abonnees.

Pater Buijs -op vakantie- stuurde een kaart met de mededeling, dat een tape-recor- der volgt. Die vertelt de rest.....

Ko de Leeuw kwam op 28 okt. terug uit Nieuw-Guinea. Ook hij was goed te spreken over de ontvangst van Hier en Ginder en het verjaardagspakketje.....

En dan Moeder Overste! Moeder Gabriëlli is op 27 oktober vertrokken naar het Sint- Josephklooster te Arnhem, waar zij ook weer Overste is. In haar plaats is op 1 novem- ber gekomen: Moeder Astrid, een nog vrij jonge zuster, die voorheen in de administra- tie van het ziekenhuis te Tegelen wer- zaam was.....

En hiermede besluiten we het elfde nummer van dit jaar. We komen zo vlug moge- lijk met het decembernummer, want.....??